

“मीठे बच्चे- भगवान्, जसलाई सारा दुनियाँले याद गर्छन्, उहाँ तिम्रो सम्मुख बस्नु भएको छ। तिमीले यस्तो बाबा सँग पूरा वर्सा लेऊ, नबिर्सी”

प्रश्न:- बाबाको श्रीमतमा यथार्थ चल्ने शक्ति कुन बच्चाहरूमा रहन्छ?

उत्तर:- जसले आफ्नो सच्चा-सच्चा दिनचर्या बाबालाई सुनाएर हर कदममा बाबा सँग सल्लाह लिन्छन्। बाबा सँग सल्लाह लिएमा त्यसमा चल्ने शक्ति पनि मिल्छ। बाबाले बच्चाहरूलाई श्रीमत दिनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! त्यस कमाईको पछाडि यो कमाई नछुटाऊ किनकि त्यो पाई पैसाको सारा कमाई खतम हुँदैछ। हर कुरामा श्रीमत लिँदै धेरै सावधान होऊ, सम्हालिएर चल्नुपर्छ। आफ्नो मत चलाउनु हुँदै।

गीत:- छोड भी दे आकाश सिंहासन...

ओम् शान्ति। अहिले बच्चाहरू सम्मुख बसेका छन्, कसको? बेहदको बाबा र दादाको। यो धेरै अद्भुत चीज हो। बेहदका बाबा परमपिता परमात्मा र फेरि बेहदका दादा प्रजापिता ब्रह्मा, दुवै सम्मुख बस्नु भएको छ। कसको? बच्चाहरूको। त्यसैले यो मानौं ईश्वरीय कुटुम्ब (परिवार) बसेको छ र बेहदको बाबा बसेर बच्चाहरूलाई पढाइरहनु भएको छ अथवा सहज राजयोग सिकाइरहनु भएको छ। यो बुद्धिमा रह्यो भने खुशीको पारा पनि चढ्छ। गीतमा पनि यस्तो भनिएको छ- बाबा आउनुहोस्, यस समय धेरै दुःख छ। आह्वान गरिरहन्छन् र यहाँ तिम्रो सम्मुख बस्नु भएको छ। तिमीलाई थाहा छ- बेहदका बाबा यस दादाद्वारा हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार बुद्धिमा निश्चय छ। कानुन पढ्नेलाई अवश्य निश्चय हुन्छ नि- टिचरले हामीलाई कानुन पढाउनुहुन्छ! फलाना सर्जनले हामीलाई सर्जरी सिकाइरहनु भएको छ। यो यस्तो अद्भुत चीज छ- भर्खरै भन्छन् हामीलाई पक्का निश्चय छ, बेहदका बाबा निराकारले हामीलाई पढाउनुहुन्छ, राजयोग सिकाउनुहुन्छ। भर्खरै कतै बाहिर टाढा गए भने निश्चय टुट्छ। आश्चर्य छ नि! भगवान्, जसलाई सारा दुनियाँले याद गर्छ, उहाँ नै बच्चाहरूको सम्मुख बसेर भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! अब राम्रो सँग बाबाबाट वर्सा लिने पुरुषार्थ गरा। मान्छन् पनि, फेरि सेकेण्डमा बिर्सिन्छन्। तिमी बेहदका बाबाको सम्मुख बसेका छौ र श्रीमतमा चल्नुपर्छ, कदम-कदममा। तर चल्छन् उनै, जसको सारा समाचार बाबालाई थाहा हुन्छ। बच्चाहरूको व्यवस्था आदिको पूरा समाचार बाबाको पासमा आउनु पर्छ, अनि बाबालाई पनि थाहा हुन्छ। त्यसै अनुसार फेरि समय प्रति समय सल्लाह दिइरहनु हुन्छ। कदम-कदममा श्रीमत लिनुपर्छ। यो हो ईश्वरीय विश्व-विद्यालय, यसमा राम्रो सँग पढ्नुपर्छ। यस्तो होइन, आज पढ्यो फेरि कहिले कुनै काम पढ्यो भने पढाइ छुटायो। ती सबै काम हुन् पाई पैसाको। यस दुनियाँमा मनुष्यले जति पनि कमाई गर्छन्, त्यो कुनै रहनेवाला छैन। सबै खतम भएर जानेछ। पिताले कमाउँछन् बच्चाहरूको लागि। सम्झन्छन्-छोरा नातिले खाइरहनेछन्। फेरि बच्चा जब पिता बन्छ अनि उसले आफ्ना बच्चाहरूको लागि कोसिस गर्छ। अब त विनाश सामुने खडा छ। त्यसैले बाबालाई जब बच्चाहरूको दिनचर्याको थाहा हुन्छ, तब त मत दिनुहुन्छ। कदम-कदममा सोध्नुपर्छ। यस्तो होइन कुनै विकर्म भइरहोस्। यो हो बेहदको घर। बाबाले

यसरी बसेर सम्झाउनुहुन्छ, जसरी हुबहु हदको घरमा लौकिक पिताले सम्झाउँछन्। सबै बच्चाहरूलाई थाहा छ— हामी ब्राह्मण हौं। कसैलाई सोध— भगवान् तपाईंको के नाता पर्छ? भन्नेछन्— उहाँ त सबैका पिता हुनुहुन्छ। फेरि सोध— उहाँ कहाँ रहनुहुन्छ? भनिदिन्छन् सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। बेहदका बाबालाई चिनेका छैनन्। तिमी बच्चाहरूले अब बाबालाई यथार्थ रीति चिनेका छौ, त्यसैले तिमी दैवी मतमा चलनुपर्छ। बाबा आउनु भएको छ देवी-देवता बनाउनको लागि। कदम-कदम श्रीमतमा चलनुपर्छ। पण्डाहरूले यात्रामा लिएर जाँदा सावधान गरिरहन्छन्, भन्छन्— सम्हालिएर हिँड्नुहोस्। यस्ता पनि धेरै छन्, जसले तीर्थ आदिलाई मान्दैनन्। तीर्थ मतलब भक्ति। तीर्थलाई नमान्नु मतलब भक्तिलाई नै नमान्नु। भक्तिमार्ग आधाकल्प चल्छ। भगवान्लाई खोजिरहन्छन्। धेरै भावना राख्छन्। शिवको अगाडि धेरै जान्छन्। सम्झन्छन् भगवान्को साक्षात्कार होस्, यो हो भावना। फेरि साक्षात्कार भयो भने धेरै खुशी हुन्छन्। सम्झन्छन्— मलाई भगवान् मिल्यो, कृष्ण मिल्यो, हनुमान् मिल्यो। पुग्यो, अब त मेरो मुक्ति भयो। तर मुक्ति त कसैलाई मिल्दैन।

अहिले बाबाले राम्रोसँग बसेर सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! अब एक त सबैलाई बाबाको परिचय देऊ। यस समय सबै अनाथ छन्, तिमी पनि अनाथ थियौ। अहिले बाबाद्वारा तिमीले सबै थोक बुझेका छौ। भन्छन् नि— हामी नीच पापी हौं। यस्तो नीच कसले बनायो? कसैलाई पनि थाहा छैन। कसैले पनि आफूलाई मूर्ख मान्दैन। यो ड्रामा अनादि बनेको छ, सबैलाई तल आउनु नै छ, भ्रष्टाचारी बन्नु नै छ। त्यसैले यो ख्याल गर्नुपर्छ— हामी भगवान्का परिवार हौं। भगवान् हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ त्यसैले अवश्य हामी विश्वको मालिक हुनुपर्छ। फेरि हाम्रो यस्तो दुर्गति किन भयो? यो कसैको पनि बुद्धिमा चल्दैन। एकातिर भन्छन् परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, अर्कातिर भन्छन् शान्ति कसरी स्थापना होला! अलमलमा परेका छन्। सम्मेलन गरिरहन्छन्। सम्झाउँदा पनि बुझ्दैनन्, उनीहरूले बुझ्नेछन् अन्त्यमा। तिमी बच्चाहरू योगमा रहेर कर्मातीत बन्नु छ। तिमी नै सम्पूर्ण निर्विकारी थियौ, फेरि बन्नु छ। बाँकी जो यतिका धर्म छन्, ती सत्ययुगमा हुँदैनन्। जो सत्ययुगमा थिए, उनै धेरै समय देखि अलग भएका छन्। उनको लागि नै भनिन्छ सिकीलधे। आत्मा परमात्मा अलग रहे.... कुनचाहिँ आत्माहरू पहिला सुरुमा परमधाम देखि यहाँ पार्ट खेलन आए? पहिला सुरुमा आउँछन् देवी-देवता धर्मका आत्माहरू पार्ट खेलन। उनीहरूलाई नै आफ्नो धर्ममा ल्याउनु पर्ने हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म उनको लागि नै आउनुपर्छ। साथमा सबैको लागि पनि अवश्य आउनुपर्छ किनकि सबैलाई मुक्ति दिनु छ। अब देवता धर्म छँदै छैन। यसको नै कलमी लाग्छ। कुनै कुन धर्ममा, कुनै कुन धर्ममा गएका छन्। उनै निक्किलिन्छन्। यो धर्मको स्थापना कति अद्भुत छ! त्यसैले त भनिन्छ— हे प्रभु! तिम्रो श्रीमत गति सद्गतिको धेरै अद्भुत छ, जो कसैले बुझ्न सक्दैन। देवी-देवता धर्मको स्थापना कसरी हुन्छ! यति समय जो पतित देह-अभिमानि बनेका छन्, उनीहरू फेरि देही-अभिमानि बनून्— यसमा मेहनत लाग्छ। घरी-घरी बिसिन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— उठ्दा बस्दा मलाई याद गर। विकर्मको बोझ तिम्रो शिरमा धेरै छ। सुख पनि तिमीले धेरै देखेका छौ, दुःख पनि तिमीले धेरै देखेका छौ। अब फेरि दुःखबाट तिमीलाई सुखमा लिएर जाँदैछु। त्यसैले श्रीमतमा चलनुपर्छ

र फेरि अरूलाई पनि याद दिलाइन्छ। सृष्टि चक्रको रहस्य सम्झाउन धेरै सहज छ। उनलाई नै त्रिकालदर्शी भनिन्छ।

बाबाले सम्झाउनु भएको छ, भन- भगवान्का हामी बच्चाहरू हौ। भगवान् हुनुहुन्छ स्वर्गको रचयिता, त्यसैले भगवान् सँग अवश्य स्वर्गको वर्सा मिल्नुपर्छ। यो कुरा तिमीलाई नै थाहा छ, तिमीले नै सोध्न सक्छौ। भन्नुहुन्छ- ईश्वरले पैदा गरेपछि तिमी ईश्वरको वारिस हुनुपर्छ नि! ईश्वर बाबा स्वर्गको रचयिता फेरि तिमी नर्कमा किन परेका छौ! यो त तिमीलाई थाहा छ- हामी पहिले स्वर्गमा थियौं। रावणले हामीलाई नर्कमा धकेलेको छ। रावण के चीज हो, यो पनि कसैले जानेका छैनन्। तिमीले याद दिलाउन सक्छौ- भारत नै प्राचीन स्वर्ग थियो र तिमीहरू नै स्वर्गको मालिक थियौ। अहिले भारत नर्क बनेको छ। यो खेल बनेको छ। राम राज्य र रावण राज्य आधा-आधा छ। यो खेल हो। फेरि त्यसको बीचमा के हुन्छ, त्यो पनि विस्तारमा बसेर सम्झाउनुहुन्छ। कुनै-कुनै बच्चाहरू निश्चयबुद्धि छन्, जसले सम्झन्छन् हामी बाबाको सामुन्ने बसेका छौं। बाबा त्रिनेत्री, त्रिकालदर्शी हुनुहुन्छ, त्रिमूर्ति हुनुहुन्छ, ब्रह्मा विष्णु शंकरको पनि रचयिता हुनुहुन्छ। त्रिमूर्ति शिवको सट्टा त्रिमूर्ति ब्रह्माको नाम राखिदिएका छन्। अब त्रिमूर्तिको रचयिता ब्रह्मा कसरी हुन सक्छन्? गायन पनि गर्छन्- ब्रह्माद्वारा स्थापना, शंकरद्वारा विनाश। त्यसैले रचयिता अवश्य कुनै अर्को छ। यति सानो कुरालाई पनि कसैले बुझ्दैनन्। शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा स्वर्गको वर्सा दिनुहुन्छ, अरू के दिनुहुन्छ! विष्णुपुरी कसले स्थापना गर्छ? बाबाले विष्णुपुरी अर्थात् लक्ष्मी-नारायणको राज्य स्थापना गरिरहनु भएको छ, यो पनि कसैलाई थाहा छैन। विष्णुको अलग चित्र बनाएर उनलाई नर-नारायण भन्दछन् र लक्ष्मी-नारायणलाई फेरि अलग-अलग बनाइदिएका छन्। चित्र कस्तो अद्भुत बनेको छ।

तिमी बच्चाहरूले प्रदर्शनीमा सम्झाउनु पर्ने हुन्छ। प्रदर्शनी भइरहोस्, बच्चाहरू आफ्नै धन्दामा लागि रहून्! यसो भएमा कहाँ बुझिन्छ र- यसले बाबालाई चिनेको छ। बाबाले बुझ्नुहुन्छ- यसले स्वयं नै पूरा बुझेको छैन, त्यसैले त सर्भिसमा भागदैन। नत्र झट्ट सर्भिसमा भागनुपर्छ। अन्धाहरूको लट्टी नबन्नु मतलब स्वयं नै अन्धो छ। बाबालाई चिनेकै छैन। कसैलाई कहाँ भनिन्छ र- तिमी सर्भिसमा जाऊ। आफैं आउनुपर्छ- बाबा म सर्भिसमा जान सक्छु? हजुरले स्वीकृति दिनुहोस्। बाबालाई थाहा छ- कस-कसले सेवा गर्न सक्छन्। यसरी कसैले लेखेका छैनन्- बाबा म रेडी छु। मनुष्यलाई कौडीबाट हीरा जस्तो बनाउनु छ। यदि १०-२०-५० रूपैया कमाई भएन त के फरक पन्यो? धेरैको कल्याण गर्नु छ। तर पूरा परिचय छैन। करोडौंमा कसैले जान्दछन्। मेरो पासमा पनि थोरै बच्चाहरू छन् सेवाधारी, जसलाई टेलीग्राम गरेर बुलाउनुपर्छ। आफैं भन्दैनन्- बाबा म तयार छु। बाबाले हेर्नुहुन्छ- कस-कसलाई सर्भिसको सोख छ। मनुष्य, जो जनावर जस्तै बनेका छन्, उनलाई देवता बनाउनु छ।

तिमी बच्चाहरू निरहंकारी बन्नुपर्छ। हेडमा त झन् धेरै नम्रता चाहिन्छ। बाबा कति निरहंकारी हुनुहुन्छ, कुनै-कुनै बच्चाहरूमा धेरै अहंकार छ। जस्तो कर्म मैले गर्छु, मलाई हेरेर अरूले पनि गर्नेछन्। त्यसको दण्ड, उसको अवस्था गिर्न पुग्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमीले सबैथोक आफ्नो हातले गर्नुपर्छ। बाबाले कसरी साधारण रीति सँग पढाउनुहुन्छ। मनुष्य त सम्झन्छन्- उहाँ सर्वशक्तिमान्

हुनुहुन्छ, के गर्न सक्नुहुन्न! तर बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई त सेवक बनेर आउनुपर्छ। भन्दछन् पनि— हे ज्ञानका सागर, पतित-पावन आउनुहोस्। सुखका सागर आउनुहोस्, आएर हामी पतितहरूलाई पावन बनाउनुहोस्। बाबाले आएर यस्तो सेवा गर्नुपर्छ। कहाँ आएर रहनुपर्छ! कस्तो कस्तो विघ्न पर्छन्। लाखा भवनलाई आगो लगाएका थिए, सबै यथार्थमा भइरहेको छ। बाबालाई त सारा पार्ट थाहा छ, हामीलाई थाहा छैन। बाबा भन्नुहुन्छ— म आउनुपर्छ। भगवान् स्वयं भन्नुहुन्छ— मैले गाली खानुपर्छ। सबैभन्दा धेरै गाली मैले नै खान्छु। भक्तिमार्गमा पनि गाली नै दिन्छन्। ३ पाइला पृथ्वी पनि मिल्दैन। फेरि पनि कति निरहंकारी बनेर पार्ट खेलिरहनु भएको छ। मम्मा-बाबाले बच्चाहरूलाई सिकाउनको लागि सबैथोक गर्नुहुन्छ। कति तल झर्नुपर्छ। पतितहरूलाई पावन बनाउनु छ। विकारी पतित कपडालाई धुनुहुन्छ, त्यसैले धोबी पनि हुनुहुन्छ, सुनार पनि हुनुहुन्छ। सबैलाई गलाइ-गलाइ सत्य सुन बनाउनुहुन्छ। अच्छा! मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबा समान निरहंकारी, नम्रचित बन्नुपर्छ। आफ्नो सेवा आफ्नै हातले गर्नु छ। कुनै पनि कुरामा अहंकार देखाउनु हुँदैन।
- २) सेवाको लागि सदा तयार रहनुपर्छ। सेवाको लागि स्वयं आफैँले अफर गर्नु छ। कौडी जस्तो मनुष्यलाई हीरा जस्तो बनाउने सेवा गर्नु छ।

वरदानः— आफ्नो दैवी संस्कारलाई इमर्ज गरेर दिव्यताको अनुभव गर्ने, व्यर्थदेखि इनोसेन्ट अविद्या स्वरूप भव

जब तिमी बच्चाहरू आफ्नो सत्ययुगी राज्यमा थियौ, त्यतिबेला व्यर्थ वा मायादेखि इनोसेन्ट थियौ। यसैले देवताहरूलाई सेन्ट वा महान् आत्मा भनिन्छ। त्यसैले आफ्नो त्यही संस्कार इमर्ज गरेर व्यर्थको अविद्या स्वरूप बना समय, श्वास, बोल, कर्म, सबैमा व्यर्थको अविद्या अर्थात् इनोसेन्ट। जब व्यर्थको अविद्या हुन्छ, तब दिव्यता स्वतः र सहज अनुभव हुन्छ। त्यसैले यो नसोच— पुरुषार्थ त गरिरहेको छु, तर पुरुष बनेर यस रथद्वारा कार्य गराऊ। एक पटकको गल्ती अर्को पटक रिपीट नगर।

स्लोगनः— रूहानी गुलाब उही हो, जो काँडाको बीचमा रहेर पनि न्यारा र प्यारा रहन्छ।